

הפגישה ששינתה את חיי

ד"ר אירווינג וולינסקי

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
לשולחן השבת

ההכנסה שהרווחתי מעבודתי לא היה בה כדי לפרנס את כולנו. בגלל זה, שקלתי להעביר את המרפאה לבייסייד, קווינס, אך לא הייתי בטוח שבקהילה החדשה העניינים יסתדרו טוב יותר.

כששמע את בעיותי, הציע המטופל החב"די שלי שייתכן שהרבי יוכל לסייע לסדר את העניינים. אני היססתי, אך אשתי וחמי (שהיה בעצמו חסיד) היו בטוחים שניהם שהפתרון לבעיותינו אכן טמון בגישה הרוחנית. שניהם האיצו בי לגשת, וכך לבסוף נעתרתי - קבעתי תור לפגוש את הרבי.

היה זה בתחילת שנת תשי"א (סוף 1950), אינני זוכר בדיוק מתי, אך ידוע לי שהרבי עדיין לא הפך רשמי ליהדות רבי, אף שכולם כבר החשיבו אותו ככזה. נאמר לי להגיע בשעה שמונה בערב, אבל כשהגעתי, היה תור ארוך עם אנשים רבים שהיו לפניי. ידעתי שצפויה לי המתנה ארוכה.

כעבור זמן מה, נהייתי חסר סבלנות ורציתי לעזוב, אבל עשיתי חשבון שאם כל כך הרבה אנשים עומדים בתור לפגוש את הרבי, מסתבר ששווה להחזיק מעמד.

תוך כדי שהמתנתי שם, הרבי יצא לפתע ממשדרו ויצא במהירות אל מחוץ לבניין. הבטתי מבעד לדלת, וראיתי אותו חולף על פני שדרת איסטון פארקוויי, שהייתה נתיב תחבורה סואן אפילו בחצות לילה. כעבור זמן קצר הוא שב, וחסידיים שהיו שם אמרו שהלך לבקר את אמו. לבסוף, אחרי המתנה של כחמש, שש שעות - הרבה אחרי חצות הלילה - נכנסתי לרבי.

אני נזכר שהוא ישב מאחורי שולחן כתיבה, והוא סימן לי לשבת. הוא שאל אותי אם אני מדבר אידיש, ועניתי שעל אף שאני אמנם מבין את השפה - מאחר שגדלתי בבית דובר אידיש - קשה לי לדבר בה, ולכן יהיה לי נוח יותר לשוחח באנגלית. הרבי אמר, "זה בסדר גמור, נדבר באנגלית".

ואז התחלתי לספר לרבי את כל צרותי. פתחתי בעניין מחלתה של אמי, ובחששותי שהיא לא תחזיק מעמד עוד זמן רב. הוא שאל אותי כמה פרטים בקשר לטיפול הרפואי, ואמרתי שהיא מקבלת את הטיפול הטוב ביותר שרק ניתן לקבל - רופאים בכירים מבית הספר לרפואה של ניו יורק, שאני בוגר שלו. הוא הביע אופטימיות שהם יצליחו לעזור לה.

אחר כך סיפרתי לו על הדיכאון שלאחר לידה שאשתי סבלה ממנו. הרגשתי שהוא מבין היטב על מה אני מדבר, והוא אמר שבבוא העת, כשהיא תרגיש שהיא מוכנה לכך, הוא יפנה אותנו לפסיכיאטר או פסיכולוג בכיר.

לבסוף, סיפרתי לו על עצמי - על כך שאני לא מצליח מבחינה כלכלית, אף שאני עובד כרופא כבר שלוש שנים. המצב היה נראה עגום למדי. פחדתי שאשאר עני כל חיי, כמו הוריי, והמחשבה הזו דככה אותי מאד.

נולדתי בשנת תרפ"ג (1923) בברוקלין, להורים מהגרים. אבי, שרכש השכלה מינימלית באירופה, התקשה למצוא אפשרויות תעסוקה בארצות הברית. למרבה המזל, לאמי היה אח בסומרוויל, ניו ג'רזי, שעזר להם לפתוח שם מכולת קטנה.

הוריי היו שומרי מצוות באופן כללי, למעט העובדה שהמכולת הייתה פתוחה בשבתות - ואגב, העסק ההוא נכשל. אני חונכתי כילד מסורתי, עד שהלכתי למכללה, שאז נהייתי 'חכם מדי' כביכול בשביל לשמור מסורת, וזנחתי את הכול.

בשנות מלחמת העולם השנייה, למדתי ב"סיטי קולג'" בניו-יורק במסלול ללימודי כימיה. מאחר שהיה זה בתקופת מלחמה, סווגתי יחד עם עוד סטודנטים לכימיה, מדעים, הנדסה ורפואה, כ-A2 (במקום A1). משמעות הדבר הייתה שנחשבנו חיוניים למטרות הגנה אזרחית בתוך ארה"ב ולא לשירות בחו"ל. כעבור זמן עברתי לבית הספר האוניברסיטאי לרפואה של ניו יורק על-מנת ללמוד רפואת שיניים ושם צורפתי ל-ASTP (תכנית ההכשרה להתמחות צבאית). הלכתי ללימודים במדים, כמו חייל, אולם לכל דבר ועניין הייתי חלק מכוח המילואים הבלתי פעיל.

אחרי שסיימתי את לימודי בשנת תש"ז (1947), פתחתי מרפאת שיניים בברוקלין, אך כעבור שלוש שנים נקלעתי לקשיים. אחד ממטופליי היה חסיד חב"ד, ויצא לי לציין בפניו שאני מתמודד כרגע עם כמה קשיים. אמי סבלה מבעיות בלב. אשתי בדיוק ילדה, וסבלה מדיכאון שלאחר לידה. אף שהיו זקוקים לי נואשות בבית, צבא ארה"ב שלח לי מכתבים בעניין גיוסי לשירות פעיל במסגרת מלחמת קוריאה. בנוסף לכל זה,

«

הדעת. אבל אמרתי לעצמי, "אתה יודע מה, אולי לא זייק להישמע לעצות שלו". כך החלטתי להפסיק לעבוד בשבתות.

הייתה התארגנות לפתיחתו של בית כנסת קונסרבטיבי חדש כמה רחובות מביתי, ואני הצטרפתי כחבר מייסד. נהגתי ללכת לשם בקביעות, עד שעברתי לבית כנסת אורתודוקסי, קהילת 'ישראל הצעיר' של בייסייד, וכולם ידעו שד"ר וולינסקי לא עובד בשבתות; ד"ר וולינסקי הולך לבית כנסת.

למרבה הפלא, אף שהמרפאה שלי הייתה סגורה ביום הכי עמוס של הרופאים, העסק שגשג. בכל שבוע התווספו מטופלים חדשים, ונוכחתי לראות איך היקף ההכנסות שלי הולך וגדל מידי שבוע ומידי חודש. ניסיתי להבין - משום שאני טיפוס מתמטי - איך זה ייתכן מבחינה הגיונית, אבל לא הצלחתי.

קיימתי גם את שאר עצותיו של הרבי. התחלתי להניח תפילין בכל בוקר ולקרוא קריאת שמע. אף שלא הייתי לגמרי שומר תורה ומצוות, חשתי יותר סיפוק בחיי, ובאופן כללי הייתי נינוח ורגוע יותר.

אמי - שסבלה במשך שנים, ונראה היה שקיצה קרב - חיה עוד עשר שנים נוספות. אשתי החלימה. וגם ההרגשה שלי התחלפה מדכודך ותחושת כישלון לאושר וסיפוק. מבחינה כלכלית, הצלחתי מאד מאד, ואת כל הקרדיט להצלחתי - את כל התמונה כולה - אני מייחס לרבי.

הייתה זו הפגישה שלי אתו - כשעדיין לא היה רשמית רבי - שסיפקה לי את הדחף לבצע את השינוי בחיי. בשעתו הייתי בן עשרים ושבע, וכעת כשאני כבר בן תשעים ואחד, ובמבט לאחור, אני רואה שהוא היה מודע לדברים עוד בטרם התרחשו. באמת שאין לי שום דרך אחרת לנסח זאת. ההכוונה העדינה שהעניק לי, הנחתה אותי אל הכיוון הנכון, וזה בסופו של דבר הוביל גם להצלחה גשמית, וגם למימוש עצמי רוחני.

ד"ר אירבינג וולינסקי מתגורר כיום בבייסייד, קווינס. הוא רואיין בניו יורק בחודש שבט, תשע"ד (2014).

למרות כל מה שעשיתי, הרגשתי שאינני מתקדם בכלל. בנוסף לכל זאת, המשכתי לקבל מכתבים מאיימים ממשרד ההגנה. הם שלחו לי סדרה של התרעות בהן הזכירו לי כי לימודי הרפואה שלי מומנו חלקית על ידם, וכעת נדרש הידע המקצועי שלי בחזית. בתחילה התעלמתי מהמכתבים הללו, אך הם המשיכו להגיע, והפכו לתובעניים יותר ויותר. היה ברור שבקרוב איאלץ להתגייס לשירות הצבא.

אחרי שהקשיב לי עד הסוף, פתח הרבי ושאל אותי בקשר לרקע הדתי שלי. סיפרתי לו שכילד הושפתי מסבי מצד אמי, שהיה חסיד של הרבי מסטולין. הוא היה מבקר אצלנו לעתים קרובות, והיה נשאר בכל פעם למשך כמה שבועות. בתקופה ששהה אצלנו, שמרנו שבת - הוריי סגרו את החנות, שבשגרה הייתה פתוחה בשבתות. אהבתי את סבא שלי; חשבתי שהוא הדבר העצום ביותר בכל העולם כולו, והוא הותיר עלי רושם חזק מאד. בפרט, אני נזכר איך הייתי הולך אתו לבית הכנסת, וגם אמירת "קריאת שמע על המיטה" לפני השינה - "שמע ישראל, ה' אלוהינו, ה' אחד".

"וכשעשית את זה, איך הרגשתי?", שאל הרבי.

"אני זוכר שסבי אמר לי שטוב לומר את זה לפני השינה כדי לנוח היטב", עניתי.

"זה מה שאתה צריך לעשות בכל ערב", אמר הרבי, "על מנת שיהיה לך לילה רגוע. ותאמר זאת שוב בבוקר, על מנת שיהיה לך יום רגוע". הוא הוסיף ואמר שגם הנחת תפילין עשויה לעזור.

אחר כך שאל אותי אם אני עובד בשבתות, ונאלצתי להודות שכן. בתגובה אמר הרבי, "כאשר תעבור לבייסייד, ייתכן שתוכל לנהל את המרפאה כך שלא תצטרך לעבוד בשבתות". הוא לא אמר זאת במפורש, אך השתמע מדבריו שהעסק יצליח יותר אם אקפיד לשמור שבת.

אחר כך שוחחנו על החששות מכך שעלולים לשלוח אותי לחזית המלחמה בקוריאה, ותגובתו של הרבי לכך הייתה, "נראה לי שלא תלך לצבא". לא ידעתי כיצד הוא יכול היה לדעת זאת, אבל לא באתי לשם כדי להתווכח אתו. לכן, לא עניתי דבר, וכך פחות או יותר הסתיים המפגש, ועזבתי.

כשיצאתי, אני חייב להודות, חשתי אכזבה כלשהי - אינני יודע למה בדיוק ציפיתי, אבל חשבתי שזה יהיה משהו מעבר למה שהיה. הרגשתי שהוא נתן לי את העצות הרגילות שכל רב היה נותן - שמור שבת, אמור קריאת שמע, הנח תפילין, והכול יהיה בסדר.

חלפו כמה שבועות, ולפתע קיבלתי מכתב ממשרד ההגנה ובו הודעה על כך שהתיק שלי הועבר לחיל הים. בארה"ב חיל הים הינו מחלקה נפרדת מהצבא הרגיל כך שלמעשה בהעברת התיק נפטרתי מהצבא. חשבתי לעצמי, "כנראה שלזה הרבי התכוון. אבל איך הוא ידע?" אני זוכר שאמרת בהלצה לאשתי, "אלינור, לרבי הזה כנראה יש קשרים בווישינגטון, משום שהוא דאג לכך שהתיק שלי יעבור מהצבא לחיל הים רק כדי שאני אניח תפילין..."

בינתיים התחלתי בעבודתי כרופא בבייסייד, שהייתה 'עיר שינה' - פרוור שמרבית תושביו היו נוסעים לעבוד בערים השכנות. אנשים היו חוזרים הביתה מאוחר, ולכן ביקורים אצל רופאים נקבעו בדרך כלל לשבתות. שרופא יסגור את המרפאה בשבת, היה דבר שלא יעלה על

לזכות הוריינו היקרים הרב יעקב ומרת בתיה שיחיו מינסקי הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

« תשל"א (1970) - בהתוועדות שנערכה בחג הסוכות באופן חריג בתוך בית הכנסת ולא בסוכה, פתח הרבי במאמר על הפסוק "הללו את ה' כל גוים". הרבי דיבר בתוקף על התכנית של עצרת האו"ם להכתיב לממשלה בישראל להחזיר לידי הערבים את חלקי ארץ ישראל ששוחררו במלחמת ששת הימים, וביקש לערוך כינוסי תורה ותפילה בירושלים, בכותל המערבי, ובקהילות יהודיות בכל רחבי העולם.¹ ט"ז בתשרי

1 שיחות קודש תשל"א, חלק א, עמ' 69

לע"נ

אסתר בת יוחנן גאלדמאן
יארצייט ז' תשרי

נתרם ע"י נכדיה מדרום אפריקה

הפצת הגליון השבועי מתאפשרת על ידי הקדשות.
לפרטים נוספים ולהרשמה לקבלת הגליון השבועי בדוא"ל
כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

פרויקט של

JEWISH EDUCATIONAL MEDIA

sipursheli@jemedi.org | myencounterblog.com | 03-9608018
784 Eastern Parkway | Suite 403 | Brooklyn, NY 11213
© כל הזכויות שמורות 2015